BAĞIMSIZ TÜRKİYE

Sayı : 37 / 350 Krş. / Siyasi Gazete / 5.12.1977

TÜSTAV

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

Siyasî Gazete

Sahibi :
M. Lütfi KIYICI

Yazı İşleri Md. :
Süleyman ASLAN

Yönetim yeri
Ticarethane Sokak No: 12/7 A.
Cağaloğlu - İstanbul

Dizgi - Baskı :
MURAT MATBASI
Koll. Şrt.

Abone Şartları
Yurt içi - yıllık 120 lira 6 aylık 60 lira
Yurt dışı iki katıdır.

SON BASKI TARİHİ

3/12/1977

İÇİNDEKİLER

ARA SEÇİMLER VE BİZ 3

YEREL SEÇİMLERDE SOSYALİST BİRİKİMİN MİRASYEDİLERİ 5

GEREKLİ BİR ÖZELEŞTİRİ 6

III. ENTERNASYONAL 7

SEDAT'IN İHANETİ 8

YİRMİBİR YIL SONRA 9

GENÇLİK TOPARLANMA DOĞRULTUSUNDA 11

ZAMLAR ve ASGARİ ÜCRET 12

BATI ALMANYA'DA TERÖR 13

BURJUVA PARLAMENTOLARINA KATILMA GEREKLİLİĞİ 15

«ÜÇ DÜNYA»CILAR NE DİYOR?.. 16

Okur Arkadaş!

BAĞIMSIZ TÜRKİYE'nin ilk sayısı 12 Aralık 1976 tarihinde çıkmıştı. Şimdi Aralık 1977'deyiz, yani zaman olarak bir yıllık süreyi geride bıraktık.

"Emperyalizme karşı, Faşizme karşı Omuz Omuza!" sloganıyla başlayan ilk sayımızda dost okurlara seslenirken şöyle diyorduk :

"«BAĞIMSIZ TÜRKİYE» proleter devrimci hareketimizin bir organı olarak toplumun tüm ulusal ve demokratik güçlerine seslenir. Bu gazete bu bilinçlendirme ve örgütlendirme görevinin yerine getirilmesinde, ülkenin dört bir yanından okurlarının katkısının büyük önem taşıdığını iyi bilmektedir."

Okurların bilinçli desteği, işbirliktilerin baskılarına, toplatma kararlarına rağmen bugüne kadar gelmemize ve devam etmemize olanak sağlamıştır. Bu, devrimci okurların desteğine uygun çalışma içinde olduğumuzu da gösterir.

"«BAĞIMSIZ TÜRKİYE» bu sloganı gerçekleştirmek için kendisine düşeni yapmaktan geri kalmıyacaktır... Düzeni değiştirmek yolunda Tam Bağımsız ve Gerçekten Demokratik bir Türkiye'yi kurmak çetin iştir. Bu çetin iş toplumdaki tüm devrimci potansiyelin seferber edilmesini gerektirir. Bu ancak en devrimci sınıf olan işçi sınıfının öncü bilinçli niteliğindeki bir siyasi partinin önderliği ile gerçekleşebilir.

"Emekçi halkımızı gücü yettiğince bilinçlendirme ve örgütlendirme görevini üstlenmiş olan «BAĞIMSIZ TÜRKİYE» parti anlayışını yaymaya çalışacak ve tüm çabaları bu nitelikte bir işçi yoksul köylü partisinin tarihsel gelişmeye ağırlığını koymasını sağlama doğrultusunda olacaktır. Bu gazete bugün küçük burjuva aydın çevrelerinde yaygın «Partisiz Devrimcilik» modasına kesinlikle karşı çıkacaktır."

Bugün de aynı çetin görev anlayışı içindeyiz. Her türlü sapma ile mücadele ederek yolumuz da yürüyeceğiz. Bu doğrultuda mesafe kattetmedik değil, ama partinin inşaası bugünden yarına gerçekleşecek bir konu değil. Bunun bilincindeyiz.

Birinci yılı tamamladığımız bu anda, gene devrimci okurlardan dağıtımda görev almasını, gazeteyi çevresine ulaştırmada yardımcı olmasını istiyoruz. Bu görevin bilincinde olan arkadaşların fedakâr çalışmalarıyla bugüne geldik. Gene bu anlayışla mücadeleyi sürdüreceğimize inanıyoruz.

Arkadaş!
Abone değilsen abone ol!
Aboneni yenile!
Abone bul!

"Bağımsız Türkiye"

BAŞYAZI:

ARA SEÇİMLER VE BİZ

Haziran 1977 parlamenter seçimleri özel koşullarda yapılmıştı. Demokratik güçler için bu seçimlerde önde gelen sorun kendine «Milliyetçi Cephe» adını takmış olan faşist ve sağcı partilerin gayrı milli koalisyonunu iktidardan düşürmekti. Bunun için BMM'nin bileşimini değiştirmek zorunluydu. Anti-demokratik seçim sistemi egemen güçlerce öyle düzenlenmişti ki sol oyların bölünmesi halinde seçim şansı olmayan herhangi bir partiye verilen oylar genellikle AP'nin işine yarayacaktı. Ana muhalefet partisi durumunda bulunan ve tarihsel geçmişi gereği her zaman ikili karakter taşımış olan CHP içinde işbirlikçi sermaye etkinliğini arttırmış ve bu partinin içerdiği küçük burjuva dönüşümcü unsurları ikinci plana itebilmişti. Yani «Tek Umut Karaoğlan» bir hayli sağa kaymıştı. Buna rağmen biz MC'yi iktidardan düşürmeyi birinci sorun saydık. Ve özel durumlar dışında yolların CHPye verilmesini önerdik. Bu öneriyi yaparken elimiz emekçi halkın nabzındaydı. Halk bir CHP iktidarını denemeden, bu partinin dertlerine deva olamayacağını, CHP'nin sınıf karakterinin buna engel olduğunu bilemezdi. Haziran seçimlerinde CHP'nin desteklenmesi elbette ki bu partiye kefil olma anlamını taşımazdı. Bu, koşulların zorunlu kıldığı bir taktik davranıştı.

İçinde bulunduğumuz koşullarda tüm oyların MC'ye karşı birleştirilmesi taktiğine ters düşen bir davranışın yanlış olacağı görüşü Türkiye solunca benimsenmişti. Türkiye sosyalist harekitini oluşturan çevreler bir bakıma kötü ile kötünün kötüsü arasında bir tercih yapmaya zorlandıklarını biliyorlardı. Egemen güçlerin eseri olan anti-demokratik koşullar onları kötünün kötüsünün işine yarıyacak bir harekette bulunmamaya, yani MC'nin ekmeğine yağ sürme durumlarına düşmemeye zorladı. Bu doğru taktik davranışa ters düşen bir çizgi izleyen TİP'in tüm Türkiye'de yirmi bin gibi gülünç bir miktar oy alması, kısaca bu partinin muazzam bir potansiyel gücü temsil eden ve birlik halinde hareket ettiğinde bu koşullarda parlamenter mücadele alanında bile büyük ağırlığı olabilecek olan Türkiye sosyalist hareketi 5 Haziran 1971 seçimlerinde TİP yöneticilerini boykot etti.

DURUM DEĞİŞMELİDİR

Önümüzdeki yerel seçimlerde durum bambaşkadır. İlk önce yerel seçim sonuçlarının parlamento bileşimini doğrudan doğruya etkilemiyeceği bilenmelidir. Bu seçimlerde iyice sağa kaymış bir CHP'nin AP ve öteki sağcı partiler karşısında önemli oy kazançları sağlamasının elbetteki partiler arası güçler dengesinin bazı etkileri olacaktır. Böyle bir durumda bazı AP'li milletvekilleri Demirel'e meydan okuyarak partilerinden ayrılabilir ve bir CHP kabinesine oy verebilir. Böyle bir gelişmenin olumlu yanları olduğu gibi çok önemli olumsuz yolları da olacağı açıktır. Ancak bilinmelidir ki İkinci MC kabinesi önümüzdeki günlerde düşecekse, bu, yerel seçimlerin sonucu yüzünden değil, bu kabinenin izlediği halk düşmanı uyduluk politikasının Türkiye'yi tam iflas durumuna sürüklemesinden ötürü olacaktır. Burada yerel seçimlerin ancak ikincil bir etken olduğu açıktır. Bu bakımdan bu seçimlerde kötü ile kötünün kötüsü arasında bir tercih zorunluluğu durumu sözkonusu değildir. Onun için demokratik kamuoyunu bu seçimde tutum ve davranışı 5 Haziran'dan farklı olmalıdır.

Hazirandan buyana geçen birkaç ay içinde çok ilginç gelişmelere tanık olduk. Bu yerel seçimlerde CHP merkezince saptanan adayların siyasal kimliği bu partinin son yıllarda nereden nereye geldiğini açıkca göstermektedir. Artık CHP içinde bir Dalokay'a, bir Köse'ye tahammül edilmemektedir. Besbelli ki bu parti kendi küçük burjuva dönüşümcü programını, tüm çelişkilerine karşın gene de bazı ilerici yanları olan bu proğramı rafa kaldırmak niyetindedir. Bu, CHP'nin halka verdiği sözden dönmesi demektir. AP ile koalisyona yanaşma girişimleri, Meclis Başkanı seçiminde nümayişkâr biçimde MHP'ye verilen tavizler bunu kanıtlar. Ecevit'in son konuşmalarında ılımlı sosyalizan partilere bile açıkça saldırıya geçmesi bunu kanıtlar.

SOL OYLAR ÇANTADA KEKLİK DEĞİL

Türkiye solu CHP'nin halka böyle meydan okurcasına sağa kayışını tepkisiz bırakamaz. Bu tepki yerel seçimlerde genel olarak CHP'ye oy vermeme biçimine ifadesini bulmalıdır. Evet, bu seçimde CHP tabanının ağır basmasıyla bazı ilerici CHP'lilerin Genel Merkeze rağmen aday olabildikleri durumlar dışında CHP'ye oy vermemek bir yurtseverlik görevidir. Türkiye solunun parlamenter mücadele alanında ağırlığını koymasının her bakımdan engellendiği bugünün anti-demokratik koşullarında bile CHP yönetimi sol oyların çantada keklik olmadığını iyice anlamalıdır.

Bu yerel seçimlerde seçmen bağımsızlık ve demokrasi özlemlerini ancak, CHP Genel Merkezcileri dahil, kurulu düzenin savunucusu partilerce gösterilen adaylara oy vermemekle dile getirebilir. Seçime katılan sol parti adayları ya da bağımsızlar arasında tercih yaparken fraksiyoncu eğilimleri yüreklendirmemekle bağımsızlıkçı ve demokratik özlemini dile getirebilir. Bu özlemini ancak sosyalist hareketimizin birliği doğrultusunda gerçekçi ve içten girişimlere arka çıkmakla dile getirebilir.

Bu tutum ilerici adaylar yerel koşullar gözönünde tutularak titiz bir ayıklamayı gerektirmektedir. Bu tutum, seçilmeye layık olan aday olmadığı durumlarda seçim günü sandık başına gitmemeyi, yani yerel olarak seçimi boykot etmeyi ve bu davranışın gerçeklerini halka bütün açıklığıyla anlatmayı gerektirmektedir.

Bu koşullarda her sosyalist, hangi çevreden olursa olsun her yurtsever yerel ölçüde somut koşulları bağımsız ve yaratıcı bir tutumla değerlendirmekle ve doğru kararlara varmakla yükümlüdür. Biz tüm Türkiye'yi kapsayan bir reçete sunacak değiliz. Ancak örnek olarak, bundan sonraki gelişmeler karşısında tutumumuzu yeniden saptamak hakkını saklı tutmak şartıyla, üç büyük kentimizde (İstanbul, İzmir ve Ankara'da), Belediye seçimlerinde şu tutumu öneriyoruz:

İstanbul'da - TSİP halen fikir suçundan zindanda yatmakta olan Tektaş Ağaoğlu'nu aday göstermiştir. TSİP'in programında ve yayınlarında yanlış gördüğümüz görüşleri, bu partinin sağ opotünizm diye nitelendirilebilecek çizgisini, sosyalist hareketimizin tarihini inkar etme tutumunu en sert biçimde eleştirmekle. birlikte sosyalist hareketin birliği konusunda da konuyu «enternasyonalizm» adına bazı dış mihraklara yaranma yanşı biçimine sokmasını birliğe ters düşen bir tutum ve davranış saymakla birlikte biz yalnızca ilerici fikirleri savundu diye bir yazarın zindana atılmasını protesto etmeyi bir demokratik görev saydığımız için, bir anti-faşist jest olarak, sol oyların Tektaş Ağaoğlu'na verilmesini öneriyor ve hangi çevreden olursa olsun tüm solcuları, tüm gerçek demokratları bu şekilde hareket etmeye çağırıyoruz.

İzmir'de - CHP Belediye Başkanı adayı Alyanak'ın kendi partisinin sınıfsal niteliğine uygun olarak tüm tutarsızlıklara karşın bu adayın Belediye Başkanlığı sürecince solundaki çevrelere karşı bir çok durumlarda uygarca davranabildiğini ve bu adayın CHP tabanının direnmesi sonucu Merkezin bir ölçüde olumsuz tutumuna karşın aday gösterildiğini gözönünde tutarak İzmir Belediye Başkanlığı seçiminde sol oyların İhsan Alyanak'a verilmesini öneriyor ve CHP'ye karşı özellikle bu partinin kendi dönüşümcü programına ters düşerek sağa kayışına karşı kesin tutumumuz saklı kalmakla birlikte hangi çevreden olursa olsun tüm solcuları, tüm gerçek demokratları bu şekilde hareket etmeye çağırıyoruz.

Ankara'da - şu anda Başkent Belediye Başkanlığı için destekleyebileceğimiz bir aday yoktur. CHP'nin gösterdiği aday Genel Merkezin sağcı tutumunun temsilcisi olma durumundadır. Bu zatın tüm geçmişi bilinmektedir. Pek ilerici gibi gözüken programda niteliğindeki beyanları bu bakımdan bir Aytekin Kotil'in demagojilerinden daha inandırıcı olamaz. Sosyalist partiler adaylarına gelince bunlar içinde de herhangi bir tercih ancak sosyalist hareketimizin birliği doğrultusunda çalışmalara ters düşen bir davranış, fraksiyoncu eğilimlere arka çıkma niteliğinde bir tutum olabilir. Bu bakımlardan son anda beklenmedik bir olumlu gelişme olmadıkça biz Ankara'da bu seçimde sandık başına gidilmemesini yani seçimin boykot edilmesini öneriyor ve hangi çevreden olursa olsun tüm solcuları, tüm gerçek demokratları bu şekilde hareket etmeye çağırıyoruz.

Evet, sağa kaymış olan CHP yönetimi bugünün anti-demokratik koşullarında bile sol oyların «çantada keklik» olmadığını iyice anlamalıdır. Ve heryerde olduğu gibi bu seçimde de sosyalizm doğrultusunda bağımsızlık ve demokrasi özlemi ve mücadelesi içinde olanlar solda her çeşit fraksiyoncu eğilimi yüreklendirmekten kesinlikle kaçınmalıdır.

Yerel Seçimlerde Sosyalist Birikimin Mirasyedileri

11 Aralık yerel seçimlerinin yapılmasına bir haftalık zaman kaldı. Fakat kitleleri saran büyük bir seçim heyecanı yaşanmıyor. Bunu sadece, yerel seçimlerin siyasal iktidarı belirlemiyecek olan niteliğine veremeyiz. 2. MC iktidarının yoğunlaştırdığı zam, işsizlik, ve baskı politikası karşısında bulunan geniş emekçi kitleler, 5 Haziran seçimlerinde besledikleri umudu görecekleri güçlü ve sürükleyici bir siyasal seçenekten şimdi yoksun durumdalar. Ne iyice sağa kaymış CHP, nede bir seçim bloku bile oluşturamamış olan sosyalist örgütler, kitleler için bu işlevi yerine getirebilecek durumda değil.

5 Haziran seçimlerinden sonra CHP'nin izlediği politika, onun sınıf niteliği gereği, emek ile sermaye arasında bir denge kurmaya çalışmaktan çok, sürekli olarak egemen güçlere tam bir güvence verme biçiminde olmuştur. Bu sağ politika gereği CHP, son ön seçimlerde ilerici belediye başkanlarına genel merkez olarak sahip çıkmamış, özellikle en fazla oy artışları sağladığı büyük kentlerde önemli ölçüde kitle desteği ve oy kaybına razı olmuştur. Hele CHP genel merkezi ve Ecevit'in son Meclis Başkanlığı seçimlerinde faşist MHP'yi meşrulaştıracak bir biçimde onunla iş birliğine girişmesi, ilkesiz, kaypak, küçük-burjuva politikacılığının tipik bir görüntüsünü sergilemiştir. Bu tutumun en tehlikeli yanı, CHP yönetiminin, tüm tarihi deneylere rağmen faşizm konusunda asgari bir kararlılığa bile henüz varamamış bulunmasıdır. CHP'nin derinleşen ekonomik bunalımla ilgili olarak da son zamanlarda kitlelere iletebildiği ilerici bir açıklaması ve mücadelesi olmadı. Çünkü CHP emperyalizmin dayattığı ekonomik önlemler konusunda 2. MC'den çok farklı bir çözüm önerisi ile ortaya çıkamamakta, egemen sınıfların siyasi iktidar seçeneği niteliğini sürdürebilmek için küçük-burjuva dönüşümcü önlemeleri önermekten bile kaçınmaktadır. Bu sağ politika ile Ecevit'in yerel seçimlerde kitleleri sürüklemesi ve 5 Haziran'daki gibi coşku yaratması beklenemezdi. Bu yüzden Ecevit siyasi konuşmalarda abartma ve yanılmalara baş vurarak yerel seçimlerinin «2. MC ile CHP arasında bir referandum» olduğuna kitleleri inandırmak istiyor. Böylece Ecevit, bir yandan sosyalist birikime sahip çıkarak MC karşısında halkın tek seçeneği olarak kendini kabul ettirmek istiyor. Hatta bazı sosyalist örgütleri nerede ise MC'ye yardımcı olmakla suçlamaya yöneliyor.

Sosyalist hareket bir an önce CHP'yi ve liderini bu kötü alışkanlıktan kurtarmakla yükümlüdür. Güçlü bir proletarya partisinin olmadığı ya da mevcut sosyalist partilerin bir seçim bloku oluşturamadığı 5 Haziran seçimlerini sosyalistlerin bir referandum olarak görmeleri ve CHP'yi desteklemeleri ayrı bir şeydir. Bugün ise durum farklıdır. Herşeyden önce bu seçimler iktidarı belirleyecek değildir. Ayrıca CHP ile MC arasında değil, CHP'nin sol kanadı dahil tüm sol ile MC arasında bir mücadele alanı olarak değerlendirilmelidir. Bu yüzden MC ye hizmet etmemek şartıyla, CHP'ye sürdürdüğü bu sağ politika ile sosyalistlerden oy isteme hakkına sahip olamıyacağı dersi etkinlikle verilmelidir. Sosyalistler CHP'nin sosyalist birikime sahip çıkma açık gözlüğüne sürgit razı olamazlar.

Ama burada sorumluluk CHP'den çok sosyalistlere düşmektedir. Sosyalist hareket güçlü sosyalist potansiyeli harekete geçirecek bir örgütlenme düzeyine gelmeden CHP'nin tutarlı bir demokrat çizgi izlemesi ve her seçimde sosyalist birikime bir oy deposu gözüyle bakmaktan vaz geçmesi düşünülemez. Ve böylece halk düşmanı bir cephe ortada iken CHP'nin «cepheleşmeye hayır» demegojisi ile Bağımsızlık ve Demokrasi Cephesinin oluşmasına karşı çıkması önlenemez.

Ne yazık ki sosyalist gruplar bu konuda oynanan oyunu yeterince kavramış durumda oldukları halde bunu bozacak davranışa bir türlü geçememektedir. Her grubun bu konuda belki eksiklikleri ve hataları vardır. Ama en büyük hata, seçimlerde başarı göstermede en önemli aracın güçlü bir proletarya partisi yarat-

ma yolunda ciddi bir çalışmaya yönelmeyip seçim sorununa dar grupçu bir anlayışla yaklaşmaktır. Oysa seçim olgusu güçlü bir merkezi örgüt doğrultusunda ele alındığında seçim ile örgütün karşılıklı etkilemesi sosyalist birikimi harekete geçirmede büyük bir hız kazandıracaktır. İnanıyoruz ki ilkeli bir birlik yolunda ısrarlı ve ciddi çabalar gösterilmeden ortaya konacak bir sosyalistler arası seçim bloku da beklenen sonucu getiremez. Belki de olumsuzlukları daha fazla ortaya çıkararak toparlanmayı geciktirir.

Özellikle parlamentarist sağ sosyalist çizgiler ile genel seçimler olgusunu küçümsiyen sol eğilimler, dolaylı yoldan da olsa, sosyalist hareketin aşırı bölünmüşlüğünü sürdürerek pratikte CHP'nin sosyalist birikime sahip çıkmasına hizmet ediyorlar.

«İlerlemeci» siyasi çizginin CHP'nin tutumuna hizmeti pek dolaylı yoldan değil. 5 Haziran seçimlerinde CHP'yi şartsız destekleyenler, DİSK ile birlikte işçi sınıfının sosyalist kesimlerinin de eleştirileri haklarını kısıtlıyarak, sosyalist birikimi CHP'nin yemliği haline getirmek istediler. «İlerlemeci» grup seçim sonrası CHP başarısızlığı ile doğan umut kırıklığını dayatmalı UDC ile tedaviye girişti. Ama bu sefer CHP, DİSK içinde kazandığı mevzilerden yararlanarak bu gruba haddini bildirmeye kalkıştı. Gelecek ay DİSK'teki bu tepişmenin sonuçlarını göreceğiz. Şimdi öyle anlaşılıyor ki «ilerlemeciler» İsvan'ı desteklemede de başarısız kalınca İstan bul'da yine CHP'ye (Bu kez Kotil'lerin temsil ettiği CHP'ye) arka çıkma durumunda. Yani sosyalist birikimin bir bölümü yine kayıtsız şartsız CHP'nin yedeğine koşulmak isteniyor.

Oysa bu koşullarda CHP'nin solundaki sol ve sosyalist partilerin merkezi bir biçimde bir seçim bloku oluşturmaları ve sosyalist birikimi ortak sosyalist adaylar için bir ölçüde harekete geçirmeleri gerekirdi. Bir ölçüde diyoruz, çünkü bu birikimin tam olarak harekete geçirilmesi ancak güçlü bir proletarya partisinin yaratılması ile başarılabilecektir. Bugün ise gördüğümüz yarım ağızla seçim bloku gibi dergi sayfalarında ileri sürülen öneriler bile dar dükkâncı zihniyetle, görev savmak kabilinden ortaya atılan şeyler. Yarım ağızla bu önerilerle geçici bir seçim bloku bile oluşturamaz.

Gerekli Bir Özeleştiri

Bir okurumuz şöyle yazıyor:

«Hepimizin bildiği gibi önümüzde yerel seçimler var. Biz TEP olarak payımıza düşeni yapmak zorundayız; acaba bunu yapıyor muyuz? Elbette en önde genel çıkarlar gelir. Fakat bu konuda özel kazanımlar geneli zedelemez. Parlamenteristler siyasetleri gereği her gün burjuva TRT sinden bülbül gibi ötüyorlar. Şu bir gerçek ki en geniş kitleye seslenmek, ulaşmak en iyi kitle çalışmalarından biridir. Bu denli geniş bir legal olanağa sırt çevirilemez. Acaba biz bunu neden kullanamadık? Bürokratik engeller mi var, yoksa gerekli uyanıklığı gösteremedik ya da sol bir hata mı işleniyor. Kesin nedenini bilemiyoruz ve bilmek istiyoruz. Bu konu bizzat bize değil de gazetede açıklanırsa daha iyi olur sanırım. Çünkü başka arkadaşlar da böyle bir açıklamaya gerek duyuyorlardır. Bu tür olanaklar varken bundan yararlanamıyorsak bizim legal particiliğimizin de bir yerde anlamı kalmıyor. Ben yine de meseleyi birinci ve ikinci seçeneğin içerisinde değerlendiriyorum.»

Okur arkadaşın mektubunu şöyle özetleyebiliriz: Bugünün sınırlı demokratik özgürlük olanaklarından azami ölçüde yararlanmak ve en geniş yığınlara seslenmek görevimizdir. Yerel seçimlerde TEP bu olanakları kullanamamış ve bir fırsat kaçırmıştır. Bunun nedenlerini açıklayınız. Bu tür olanaklardan yararlanma olanağı varken bunlara sırt çevirmek yanlıştır.

Okur arkadaşın eleştirisi haklıdır. TEP burjuva devletin yasalarını tüm ayrıntılarıyla bilmekle yükümlüdür. Geniş yığınlara seslenme olanaklarını son katresine kadar kullanmak devrimci görevdi. Besbelli ki bu yerel seçimlerde gereken yapılamamış ve daha çok seçim yasalarını bu yasalarla ilgili yüksek seçim kurulunun yorumlarını doğru ve anında değerlendirmeme yüzünden bir fırsat kaçırılmıştır. Burada en samimi bir özeleştiri gerekmektedir.

İtiraf edelim ki burjuva yasalarını yeteri kadar bilmemek, bunları doğru olarak yorumlayamamak TEP'li arkadaşlarda parlamentarizme düşmeme çabası gibi, aslında doğru olan, ama çok kez çok yanlış anlaşılan bir tutumdan kaynaklanmaktadır. Elbette ki parlamentarizm tutumu, yani, tarihsel koşullar ne olursa olsun, parlamanter mücadeleyi biricik eylem alanı sayan tutum, değişik tarihsel koşulların bir proletarya partisine dayattığı başka mücadele biçimlerini defterden silen tutum, sosyalizm bilimi ile bağdaşmaz. Ama bu başka şeydir, belli tarihsel koşullarda parlamenter mücadelenin ve bu arada yerel seçimlerin de bir proleter devrimci partiye sağladığı emekçi yığınlara ulaşma, onlara sesini duyurma olanaklarını kullanamamak başka şeydir.

TEP, ne yazık ki bu kez, bile bile olmasa da, yasal formaliteleri zamanında yerine getiremedi ve yerel seçimlere katılarak TRT'nin olanaklarından yararlanamadı. Yararlansaydı, elbette ki yarım yüzyılı aşkın bir tarihi olan sosyalist hareketimiz içinde sağlam ne varsa onu temsil etme durumunda olan bu parti, sosyalizmin bilimini Türkiye gerçeklerine bağımsız ve yaratıcı tutumla uygulayarak devrimci çizgisini saptama ve koşullar ne olursa olsun bu çizgiyi aynı yaratıcılık ve yürekle izleme çabasında olan bu parti, halka, radyo ve televizyonda öteki partilerin söylediklerinden çok değişik şeyler söyliyecekti. Ama ne çare ki bu fırsat gaflet yüzünden kaçırılmıştır.

Evet okur arkadaşımız'ın eleştirisi haklıdır.

Üçüncü Enternasyonal

Üçüncü Enternasyonalin kuruluş günü 20 Aralık 1919'dur. Üçüncü Enternasyonalin ilk yıldönümünü Moskova Sovyeti toplantısında kutlarken V. I. Lenin'in 6 Mart 1920 günü yaptığı konuşmanın bir özetini bu vesileyle yayınlıyoruz:

Yoldaşlar, savaştan önce işçi sınıfı hareketinde başlıca bölünme sosyalistler ile anarşistler arasındaki bölünme imiş gibi görünüyordu. Sadece görünüyor değil, öyle idi de. Emperyalist savaş ve devrimden önce gelen bu dönemde Avrupa ülkelerinin büyük çoğunluğunda objektif devrimci durum yoktu. O dönemde yapılacak şey devrimin hazırlık niteliğindeki yavaş giden süreçten yararlanmaktı. Sosyalistler bu işe giriştiler ama anarşistler bunu gerekli saymadılar. Savaş devrimci bir durum yarattı, ve eski bölünme artık miyadını doldurmuştu. Bir yanda anarşizmin ve sosyalizmin önde gelen liderleri şoven milliyetçi oldular, onlar kendi burjuva soyguncularını öteki burjuva soyguncularına karşı savunmasının ne anlama geldiğini gösterdiler, her iki tip liderleri de savaşta milyonlarca insanın ölümünde sorumlulukları vardır. Öte yanda eski partilerin saflarında savaşa karşı, emperyalizme karşı ve toplumsal devrimden yana yeni eğilimler ortaya çıktı. Böylelikle savaş yüzünden son derece derin bir bunalım gelişti. Anarşistler de sosyalistler de bölündüler, çünkü parti saflarını oluşturanların gittikçe artan çoğunluğu kendilerinden ayrılırken ve devrimden yana olurken sosyalistlerin parlamenter liderleri şöven kanatta yerlerini aldılar.

Böylelikle tüm ülkelerdeki işçi sınıfı hareketi yeni bir çizgi izledi, anarşistlerin ve sosyalistlerin eski çizgisini değil, proletarya diktatörlüğüne götürecek olan çizgiyi. Bu bölünme bütün dünyada görünür bir hal almıştı ve Üçüncü Enternasyonalin kuruluşundan önce başlamıştı.

Eğer biz başarılı olduksa, bu, devrimci bir duruma ve tüm ülkelerde işçi hareketi bulduğu ana varmış olmasından ötürüdür. Ve şimdi sosyalizm ile anarşizm içinde bir bölünme olduğunu görüyoruz. Bunun sonucu olarak komünist işçiler yeni örgütlerin kurulması işine katılıyorlar ve bunlar Üçüncü Enternasyonal içinde birleşiyor. En doğru tutum budur.

Bugün yeni görüş ayrılıkları var. Örneğin parlamentolardan yararlanıp yararlanmama konusunda; ama Rus devrimi ve İç Savaşı deneylerinden sonra, Liebknecht'in kişiliği ve onun parlamenterler arasındaki rolü ve öneminin dünyaca anlaşılmasından sonra parlamentolardan devrimci amaçlarla yararlanmayı reddetmek artık saçmadır. Eskiden olduğu gibi düşünceler artık iyice anlamışlardır ki devlet sorunu eski biçimde konamaz, bu konuya kitabî yaklaşımın yerine pratiğe dayanan ve devrimci hareketten doğan yeni yaklaşımın benimsenmesi gerekmektedir.

Proleteryanın birleşmiş ve merkezileşmiş gücü burjuvazinin birleşmiş ve merkezileşmiş gücünün karşısına çıkarılmalıdır. Böylece devlet sorunu yeni bir plana geçmiş bulunuyor ve eski görüş ayrılığı anlamını yitirmeye başlamıştır. İşçi sınıfı hareketinin içindeki eski bölünme yerini yeni bölünmeye terketmiştir. Sovyet hükümeti ile proleterya diktatörlüğü karşısında tutum birinci derecede önem kazanmıştır. (...)

Sedat'ın İhaneti

1967'de CİA ajanı Papadopulos Yunanistan'da NATO'nun Prometeus Planını uygulayarak faşist darbeyi gerçekleştirmişti. Cunta Yunanistan'ını tüm dünya demokratik kamuoyu lanetlemekteydi. Papadopulos cuntasının iktidarın başına çöreklenmesinden kısa bir süre sonra Demirel Türkiye Cumhuriyetinin Başbakanı olarak eli kanlı diktatörün ayağına gitti ve Dedeağaçta Yunan toprağında onunla buluştu. Demirel'in bu gezisinin düzenleyicisi besbelli ki Yunanistan'daki faşist darbeyi düzenlemiş olan ABD emperyalistleriydi. Onlar, tüm dünyada afaroz edilmekte olan Papadopulos gibi bir yaratıklarının uluslararası alanda tecrit edilmesini önlemek için Türkiye Başbakanını böyle bir dostluk ve dayanışma gösterisinde bulunmasını gerekli buluyorlardı. İşareti verdiler ve Demirel gezisine çıktı.

Son günlerde Türk diplomasisinin yukardaki örneğe paralel düşen bir hareketine tanık olmaktayız. Hiç gereği yokken bir yılı aşkın bir zaman süresinden önce yapılmış olan bir davete uyularak defalarca ertelenmiş olan Türkiye Dışişleri Bakanı Çağlayangil'in Kahire'yi ziyareti tam bu sırada olmaktadır. Ve bugünler Enver Sedat'ın Arap ulusal davasına ihanet niteliğindeki İsrail gezisini izleyen günlerdir. Hemen hemen tüm Arap liderleri, Sedat'ın İsrailli ziyaretine karşı bir tutum takınmış, bu ziyareti ihanet olarak nitelendirmiş ve Mısır Devlet Başkanının Kahire'ye davetini reddetmişken, yani Sedat tüm Arap yurtseverlerine afaroz edilmiş durumdayken Türk Dışişleri Bakanı kendisiyle dostluk ve dayanışma gösterisi niteliğindeki bu ziyaretini yapıyor. Çağlayangilin ziyareti Türkiye'de egemen güçlerin uyduluk politikasını, bu güçlerin politika alanındaki temsilcisi olan MC iktidarının işbirlikçi niteliğini olanca açıklığıyla gösterir.

Enver Sedat'ın İsrailli ziyaretinin ne anlam taşıdığını bilmeliyiz. Bu ziyareti hazırlayan Mısır'daki son zamanlardaki gelişmeler Nasırcılığın ilerici ve anti-emperyalist yanı olarak ne varsa onları ortadan kaldıran karşı devrimci nitelikte gelişmelerdir. Küçük burjuva radikal nitelik taşımakla birlikte Nasır hareketi Arap dünyasını derinden etkileyen bağımsızlıkçı bir hareket idi. Nasıra kadar çeşitli Arap rejimlerinin başlarında kural olarak emperyalizmin ajanları bulunurdu. Mısır Kralı Faruk da böyle idi, Irak Kralı Faysal da. Ürdün Kralı Abdullah da böyle idi, Libya Kralı Sunisi de... Tüm tutarsızlıklarına karşın Abdülnasır haklı olarak Arap yurtseverliğinin simgesi olabildi. Ölümünden sonra bir süre Mısır yöneticileri Nasır çizgisini izlediler. Enver Sedat'ın başa geçmesi ile karşı devrimci gidiş başladı. Olan palazlanan Mısır burjuvazisinin halkçı nitelikte her türlü dönüşüme karşı çıkarken emperyalist tekellerin boyunduruğunu gönüllü olarak kabul etmesiydi. Çağımızda sömürülen ülke burjuvazilerinin kural olarak emperyalist tekeler karşısında köpekleşmesi olgusu Türkiye burjuvazisinin çok daha önce örneğini verdiği bu olgu Mısır'da bir kez daha tekrarlanmaktaydı. Evet, Sedat Mısır'da işbirlikçi burjuvazinin ve tüm gerici güçlerin temsilcisi olarak bu ülkeyi yeniden emperyalizmin uyudusu durumuna getirmiştir. Ne kapitalist olmayan yol teorileri, ne de Sovyetler Birliğinin Mısır'a yaptığı büyük iktisadî ve askeri yardımlar bu gelişmeyi önleyememiştir.

Sedatın İsrail'i ziyaretinin düzenleyicisi tıpkı 1967'de Demirel'in Dedeağaç gezisinde olduğu gibi, tıpkı Çağlayangilin son Kahire gezisinde olduğu gibi ABD emperyalizmidir. Emperyalizmin uydusu durumuna düşürülmüş olan bir Mısır'ın işbirlikçi Devlet Başkanı Orta-Doğuda emperyalizmin köprü başı durumunda olan İsrail'in işbirlikçi - siyonist Başbakanını ziyaret etmektedir. Ve bu ziyaret sonunda ileri sürülen slogan «bundan sonra savaş yok!» sloganıdır. Araplar niçin siyonizme ve onun arkasında duran emperyalizme karşı savaşmaktadırlar? Saldırgan siyonist askeri kuvvetlerinin Arap topraklarını işgal ettikleri için, bu topraklarda bir kanlı terör uyguladıkları için. Siyonist işgali kalkmışmıdır ki bundan sonra savaş olmasın? Hayır. İşgal sürmektedir ve İsrail hükümeti sözcüleri işgal ettikleri Arap topraklarından çekilmeyeceklerini açıkca söylüyorlar. Yani savaşın nedenleri sürmektedir. Bu nedenler ortadan kalkmadan, düşman işgali sürerken işgal altındaki topraklarda Arap halkına karşı soykırım sürerken «bundan sonra savaş yok!» demek istilacıya teslim olmaktır. Siyonist emperyalist boyunduruğunu gönül rızasıyla kabullenmektir. Bu, Arap ulusal davasına resmen ihanettir. Ve Türkiye Dışişleri Bakanı ABD emperyalistlerinin zorlamasıyla bu ihanet olgusunu ziyaretiyle onaylıyor.

Arap ulusal rejimlerinin bu ihanet karşısında en sert tepkiyi göstermeleri doğaldır. Sosyalist ülkeler de anti-emperyalist anti-siyonist tutum içindedirler. Sedat'ın gezisini olumlu karşılayan yalnızca emperyalistler olmuştur, uyduları bile tereddüt içindedirler. Ürdün Kralı Hüseyin Sedat'ın Kahire'ye davetini reddetmek zorunda kalmıştır. Gelişmeler o yöndedir ki, Arap dünyasında ve genel olarak dünyada bu ihanet karşısında duyulan öfke ve bu öfkenin ürünü olacak olan tepkiler emperyalizmin ve siyonizm in bu son oynunu bozacaktır.

Çağlayangil'in gezisine karşı ana muhalefet partisinin hala bir tepki göstermemiş olması ibret vericidir. Türkiye'nin ilerici kamuoyu CHP yönetiminin bu çok önemli konudaki sessizliğini gerektiği gibi yorumlayacaktır. Hiçbir zaman açık bir anti-emperyalist tutum benimsememiş olan CHP yönetimi bu sessizliğiyle Çağlayangil'lerle, Demirel'lerle suç ortaklığı durumunda olduğunu kanıtlamaktadır.

İkinci MC Kabinesinin MSP kolunun bu geziye karşı çıkışına gelince; Erbakan'ların, Asiltürk'lerin bu konudaki eleştirileri de ciddiye alınmaz. Onlar Çağlayangil'in Dışişleri Bakanlığını yaptığı, Demirel'in Başbakanlığını yaptığı hükümetin üyeleri olarak sorumluluğu eksiksiz paylaşmaktadırlar. Ve protesto niteliğindeki demeçleri yalnızca bir demogojik jest olarak değerlendirilebilir. Eğer MSP inandırıcı olmak istiyorsa, eğer bu parti iddia ettiği gibi Müslüman Arap halklarıyla dayanışmaya değer veriyorsa bu vesile ile hükümetten çekilebilir ve böylelikle İkinci MC kabinesi düşer. Bunu yapabildiği takdirde MSP tüm dünyaya adını anti-siyonist ve dolayısıyla bir ölçüde anti-emperyalist bir parti olarak duyuracaktır. Ve Türkiye kamuoyuda böyle bir davranışı gerektiği gibi değerlendirecektir. Bunu yapabilmesi için MSP'nin bambaşka bir sınıfsal karakter taşıması ve islami değerlere bağlı yığınların gerçek temsilcisi olması gerekir. Böyle bir durum yoktur. MSP liderlerin Çağlayangil'in gezisini protesto eder niteliğindeki sözlerini kimse ciddiye alamaz.

Türkiye emekçi halkı Arap emekçi halklarıyla dayanışma durumunda olduğundan Ortadoğu'da emperyalizmin köprübaşı bir siyonist devletin varlığının sona erdirilmesinden yanadır. Filistin'de Arabın da, Yahudinin de eşit ve özgür vatandaşlar olarak yaşayabileceği bağımsız ve demokratik Filistin Devletinin kuruluş Türkiye halkının çıkarlarına uygundur. Tek çözümdür.

Yirmibir Yıl Sonra

29 Ekim 1956 dan yirmibir yıl sonra, İntikamcılar eski şeytanlarını yeniden canlandırıyorlar. Yirmibir yıl sonra, farklı bir tarihsel konjoktürden ileri gelen birkaç ufak farkla birlikte aynı teknikler, aynı yöntemler, aynı senaryo doğuyor onların küllerinden.

29 Ekim 1956 günü, Cezayir'in aşırı faşistlerinin, Paris'in gerici ırkçı, savaş düşkünü çevrelerinin tutsağı olan sosyalist başbakan Gui Mollet, Fransız paraşütçülerini İngiliz ve İsrailli türdeşleri ile yanyana Süveyş Kanalı, Port-Said ve İsmailiye üzerine fırlatıyor. Resmi bahane: Mısır devlet başkanı Cemal Abdul Nasır tarafından «el konulan» Süveyş kanalı üzerinde yeniden batının denetimini kurmaktır. Ama gerçek niyetleri bambaşkadır. İstihbarat servislerinin raporlarına ve Fransız silahlı kuvvetleri genel kurmayının analizlerine inanan, sağ bir politika batağına batmış solcu Guy Mollet Cezayir halkının haklarını temel alarak yapılacak görüşmelerle bir çözüm sağlanması yolunda her türlü olasılığı reddederek Nasır'ın devrilmesinin, Cezayir'de 1954 Toussaint günü FLN (Ulusal Kurtuluş Cephesi) tarafından başlatılan kurtuluş savaşının canına ot tıkayacağına kanaat getirmişti.

Bu çağı kim anımsamaz? Fransız basınındaki «Nil diktatörü» ne karşı histeri hiç bir zaman öylesine şiddetli olmamıştı. Hiç bir zaman yıldırma, tehditler, şantaj bu kadar utanmazcasına ve bu kadar kabaca kendilerini açığa vurmamışlardı. Ve üçlü saldırıyı yerme cesaretini gösteren tek tük protesto sesleri de, alçaklığı küstahlığından aşağı kalmayan bir kampanyanın selinde boğuldular.

Bununla birlikte Abdul Nasır devrilmedi. Cezayır savaşçıları ezilmediler. Nasır'ın üç silahlı güce karşı kazanacağı zafer ve müdahaleci kuvvetlerin geri çekilmesi Nasır Mısır'ının tarihini taçlandıracaktı. Silah altındaki Cezayir halkına gelince, o, Süveyş zaferini kendi zaferi gibi karşıladı. Cezayir halkının kurtuluş mücadelesi bu zaferle hız kazandı ve 5 temmuz 1962 de tam bağımsızlıkla sonuçlandı.

Demek ki dün FLN yi desteklemekle itham edilen Nazır'ı «cezalandırmak» sözkonusu idi. Bugün ise Polissario cephesine destek olduğu

için Bumedyen'i «cezalandırmak» gerekiyor.

Dün, Nasır devrilmek isteniyordu, çünkü onun düşmesinin Cezayir direnişinin yıkılmasına yol açacağı düşünülüyordu. Bugün, Bumedyen bertaraf edilmek isteniyor, çünkü onun ortadan kalkmasıyla Sahra'daki direnişin tasfiye edileceği umuluyor.

Dün, politikasıyla Maşrik'de Arap feodallerinin ve onların yabancı koruyucuların çıkarlarını tehdit eden, karşı konulmaz bir devrimci millicilik akımı yaratan Nasır rejimine diş bileniyordu. Bugün, anti-emperyalist kampta yer alan, Afrika kıtası üzerindeki Fransız iktisadi ve askeri politikası için kötü bir salgın hastalık odağı oluşturan Bumedyen rejimi yere serilmek isteniyor.

Dün, hiç kimse onun deneyini taklit etmeye kalkışmasın diye Mısır «Firavununa» bir ders verilmek isteniyordu. Bugün, —Giscard d'Estaing'in Bumedyen ile özdeşleştirdiği— Magrib'de Fransız etkisini zayıflatmayı, yok etmeyi hedef alan bir politikaya bir daha belini doğrultamamacasına son verilmeye niyetleniliyor.

Dün gibi bugünde her an Magrib'i genel bir imha savaşına sürükleme tehlikesini taşıyan bu fesatçı işbirliği, Cezayir'in sırtından, büyük devletlere karşı bağnazlıkla bağımsız, sömürgeci ve yeni-sömürgeci çıkarlara ve bunların egemenliğine şiddetle karşı anti-emperyalist cephenin sağlamlaşmasına ve güçlenmesine çalışan bütün rejimleri vurmayı hedef alıyor. Giscard iktidarı, kendi kapalı av alanı saydığı bir bölgede Amerikan emperyalizminden nöbeti devralarak üçüncü dünya halklarından yarattığı imaji tamamlıyor. Bu imaj ulusların egemenlik haklarını sistemli bir biçimde çiğneme eylemleriyle solmuş br imajdır. Bu imaj bağımsız ülkelerin içişlerine müdahelelerle pörsümüş bir imajdır. Ve bu imaj her cinsten ırkçı ve diktatör reçimlere kayıtsız şartsız bir destek göstermekle kirlenmiş bir imajdır.

Ezici ve baskıcı rejimleri desteklemek ve yeni-sömürgeci elkoymadan kurtulmak isteyenlere karşı komplolar kurmak için Afrika'nın hemen her yanına gönderilen paralı askerleri kim finanse ediyor, eğitiyor ve silahlandırıyor? Ngouabi'nin katillerinin eline silahı kim verdi ve kim kalkıştı Kerekou'yu devirmeye? Çad-Libya sınır bunalımını sürdüren ve besleyen kimdir? Çoğunluğuyla Fransız gizli servislerinin üyesi olan Guinee'li «muhalifler» in eylemleri için emir veren ve onlara yardım eden kimdir? Gibuti'li yöneticilerle, Somali'nin Afrika boynozunda egemenlik istedikleri üzerine dedikoduları yayan ve böylelikle Siad Barre'ye hiçbir zaman silah yollamayan Nato tarafından bir yardım fikrinin itibar kazanmasına meydanı boş bırakan kimdir? FNLA, UNİTA- FLEC, Özgür Afrika örgütü gibi kukla gruplara ve bu cinsten daha başkalarına kadrolar kurmaya ve bunlara araç ve gereç vermeye devam eden kimdir? Yeni-sömürgeci Afrika rejimlerini çok kez askeri anlaşmalarla destekleyen ve koruyan kimdir? Egemen Afrika ülkelerinin topraklarının öteki Afrika ülkelerine karşı saldırı üssü olarak hizmet görmesini dayatan kimdir? Güney Afrika'ya nükleer merkezler ve ağır silahlar sağlayan ve sağlamayı sürdüren kimdir? Üçüncü dünyanın ileri rejimlerine karşı bütün casusluk şebekesinin merkezi ve bütün komplolarin atlama tahtası olmayı kabul eden kimdir? Ve nihayet, Kral II.ci Hasan'a «izleme hakkı» nı kullanma tehdidinde bulunma cesaretinin vermiş olan -ki bu tehdit, daha o zaman bu «izleme hakkını» kullanan Fransız birliklerinin Sakiet Sidi Youssef'deki kanlı bombardumanlarını ve günümüze daha yakın, Amerikalıların Vietnamdaki, İsraillilerin Yakın Doğu'daki kanlı bombardumanlarını anımsatıyor ancak ve Fas'a Moritanya'ya sürekli bir hava desteği vaad ederek Cezayir ile bir sınır savaşının başlatılması için yeşil ışık yakmış olan kimdir?

Durum vahimdir. Nasır'ın Mısır'ına karşı saldırıdan yirmibir yıl sonra şimdi de Bumedyen'in Cezayir'ine karşı, Fransız paraşütçüleri tarafından silahlandırılan, kadroları oluşturulan, korunan ve desteklenen Fas'lılar ve Moritanya'lılar Kuzey Afrika'yı sonuçları hesaplamayacak kadar büyük, hedefi şantaj ve tehditleri kabul etmeyen bir rejimin yıpratma savaşı ile yokedilmesi olan bir çatışmanın içine çekmeye hazırlanıyorlar.

Ama hayala kapılmasınlar. Bu «Paraşütçüler politikası» başarıya ulaşamaz. Günlük Cezayir gazetesi «EL Şaab», «Her türlü sınır ihlali bir savaş demek olacaktır» diye vurguluyor. Fransa'nın —hayatta kalmak için kendilerine umutsuzca bir çıkış yolu arayan kafadarlarının raporlarla ve yanlış değerlendirmelerle besledikleri aklı çelinmiş— devlet başkanı müdahale ve saldırı yolunu tutmakla Fransa'nın Arap dünyasındaki, Afrika'daki ve genellikle üçüncü dünyadaki çıkarları bakımından felaketli sonuçlardan başka birşey elde edemeyecektir. Sakın yanılmasın: Ona ne güvence verilmiş olursa olsun, kendisine ne vaadlerde bulunulmuş olursa olsun gelişme yolundaki ülkelerin tümünde eninde sonunda etkin olacak olan halkın iradesi ve halklar arasındaki eyleme dönüşmüş dayanışmadır. Ve 1956 dan bu yana yirmibir yıl geçti, dünyadaki güçler dengesini derinlemesine değiştirmiş olan yirmibir yıl.

Cezayir halkına gelince, eğer saldırganlar Fas'lı maskeye bürünerek bu ülkenin egemenliğine el atacak olurlarsa, De Gaulle'ün ve ondan önce gelenlerin o müthiş silahlı kuvvetlerini yenilgiye uğratmış olan bu halk, gerektiğinde, kanla ve silahla emperyalist saldırganları bir kez daha dize getirebileceğini tüm dünyaya gösterecektir.

SİMON MALLEY
Afrique- Asie
Sayı 148

Gençlik Toparlanma Doğrultusunda

Dünya Gençlik Haftası dolayısıyla, İstanbul'da yüksek öğrenim gençliğinin demokratik örgütünü oluşturmak için çalışan siyasetlerce, «Dünya gençlik Haftası Ve Türkiye» konulu bir forum, geçenlerde Aksaray'da İnci Düğün salonunda toplandı. Forumda DHKD, Kurtuluş, SGB, TEP Gençlik bürosu ve VP Gençlik temsilciliği adına konuşuldu. Forumda TEP Gençlik Bürosu adına arkadaşımız Mehmet Özgen'in yaptığı konuşmanın bir özetini aşağıda sunuyoruz.

Bugün öğrenci gençlik hareketi, toparlanmaya doğru bir adımın eşiğindedir. 71 yenilgisinin ardından, bütün devrimci harekette olduğu gibi bunun bir yansıması olarak gençlik hareketinde de geniş anlamıyla bir dağınıklık, bir kargaşalık başgöstermiştir. 74'ten sonra toparlanmaya başlayan proleter devrimci hareket, devrimci örgütlenmesini tamamlayamamış ve Türkiye Solu bir türlü gerçek düşmana karşı tüm güçlerini seferber edip, bir birlik oluşturamamıştır. Tarihin Türkiye Soluna yüklediği bu görevin gereği geniş çevrelerce kavranılmakla birlikte, bu dağınıklığın hala egemen olması, bir bakıma doğaldır. Öyle ki Türkiye Solu, 1971 döneminden ağır bir yenilgiyle çıkmış, önemli ölçüde kadro yitirmiştir. Yenilginin ve açık faşist dönemin sonucu yılgınlık ve kararsızlık bir yandan —her yenilginin sonunda olduğu gibi— verilen fireler de revizyonizmin ve oportunizmin güçlenmesine yaramıştır. Elbetteki yenilginin ve yılgınlığın yanısıra, dünya sosyalist hareketinin esas olarak Sovyet-Çin çatışması biçiminde bölünüşü Türkiye solunda ve öğrenci gençlik hareketinde yansımasını bulmuş ve SBKP-ÇKP yörüngesindeki revizyonist oportunist gruplar olarak belirmiştir. Özellikle bu şekildeki bir bölünmüşlük gençlik hareketinn anti-emperyalist, anti-faşist birliğini oluşturmakta en büyük engel teşkil etmektedir.

Yüksek öğrenim gençliğinin anti-emperyalist, anti-faşist eylem birliğini sağlamak bugün önümüzde duran en acil görevdir. Amerikancı faşist iktidarın her geçen gün baskı ve zulmünü artırdığı açık faşizme geçişin tezgahını hazırladığı bu dönemde, hayatın somut pratiği bu görevi devrimcilere dayatmış bulunmaktadır.

Öğrenci gençlik hareketini, anti-emperyalist anti-faşist aktif kitle mücadelesi düzeyine ulaştırabilmek için, sosyalizmin bilimini gençliğin ataklığı ile doğru bir potada eritmiş devrimci militanlara gerek vardır. Gençlik içindeki «bugünkü» kararsızlığı, pasifizmi kırmak, gençlik kitlelerine, kendilerini güvence içinde olduklarına inandırmak başka türlü mümkün değildir. Günümüz gençlik eylemlerinde, **1971 öncesi** gençliğin ataklığı, heyecanı belirli ölçülerde yitmiştir. **71 öncesi, gençlik hareketi,** proleter devrimci çizginin yönlendirdiği, kitleleri peşine takabilen, ekonomik-siyasi düzeni kitlelere açıklayabilen, bir dizi militanlar yetiştirebilen, **anti-emperyalist anti-faşist mücadelede önemli başarılar kazanan bir hareketti. Gençlik hareketini yönlendiren siyasi çizginin, yarım yüzyıllık proleter devrimci hareketinin doğru saptamalarının önemi büyüktür.** Günümüzde ise proleter devrimci çizgi ile küçük-burjuva çizgiler arasındaki farklılık belirgin olarak gözler önüne serilmemiş durumda. Küçük-burjuva sosyalizmi, kararsız öğrenci kitlesini pasifize etmekte, aktif anti-faşist direnişten alıkoymakta, Diğer yanda geniş kitlesiyle küçük-burjuva kökenli olan öğrenci gençliğin kapitalizmin bunalımlarını görüp, keskinleşen sınıf mücadelesinde saf tutarken, sabırsız, aceleci bir tutumla, kendi küçük-burjuva özlemlerini gerçekleştirmek için

hızla sola kayışı sonucu sözde «sol sapma»lar belirmekte. Bu nedenle gençlik hareketinin birliğini sağlamada, proleter devrimci çizgiyle küçük-burjuva çizgiler arasındaki ayırımı kesinlikle gün ışığına çıkarmak, proleter devrimci çizgiyle marksizm-leninizmi Türkiye şartlarına uygulamadaki hatalardan, değişik yaklaşımlardan arındırıp —doğaldır ki, bu, devrimci eleştiri-özeleştiri yöntemiyle olacaktır— bir tek örgüt çatısı altında birleştirmek, en gerekli ve önemli adım olacaktır.

Bu önemli aşama gerçekleştirildiğinde 971 öncesi deneyimleri doğru özümleyip, bugüne aktarmak ve geçmişe oranla daha güçlü, daha örgütlü olan faşizm karşısında, anın somut koşullarını doğru tespit etmek, örgütlenmeyi başarmak, eylemleri sürdürmek sağlıklı olarak rayına oturtacaktır.

Zamlar Ve Asgari Ücret

Son zamlar, çalışarak ekmeğini kazanan tüm insanları büyük ölçüde etkiledi. Ekonomik bunalımın, bunalıma neden olan yönetenleri de büyük zorluklara düşürdüğü bu aşamada, işbirlikçi 2. MC, hem toplumsal muhalefetin yoğunlaşmasını önlemek, hem de emperyalist tekellerin istemlerini yerine getirmek zorunda. Yoksul halkımızın yaşam koşullarını dayanılmaz hale getiren zamlar sonucu durmadan artan pahalılığı, işsizliği, Türkiye insanı artık etinde kemiğinde duyuyor. Bu durum, iki yılda bir toplanması gereken asgari ücret komisyonunun, daha erken toplanmasını, asgari ücretleri yeniden saptamasını zorunlu kıldı.

Asgari ücret komisyonundan, yükselen hayat pahalılığı ile orantılı bir asgari ücret düzenlemesi beklemek hayaldir. Asgari ücret zamlara oranla çok geride tespit edilecek, artış «göstermelik» olmaktan öte gitmeyecektir. İşçinin ve ailesinin ancak ölmeyeceği kadar bir ücret sunulacaktır emekçilere.

Asgari ücret komisyonu, bizzat işçilerle ilgili, işçi sınıfının hayati bir sorununda karar vermek üzere toplanıyor. Oysa komisyonda kimler var? 2. MC Hükümeti temsilcileri, işveren temsilcileri ve işçi kesimi adına da Türk-İş temsilcileri. Böyle bir komisyondan işçilerin en acil ekonomik sorununa yeterli bir yaklaşım beklenemez. Düzenin temsilcileri, düzeni savunma durumunda olanlar, «sömürüyü uzun vadede sürdürmek için nasıl bir taktik saptamalıyız» sorusunu cevaplandırmak için toplanıyorlar. Bunların içinde, bir de işçi sınıfı «temsilcisinin» olması, işin gerçek niteliğini değiştirmiyor. Öyle ki Türk-İş işçi sınıfı temsilciliği adına söz söylerken, komisyonda belirttiği gerekçeler işverenin ağzına yakışmaktadır. «Eğerdiyor, Türk-İş Genel Sekreteri-asgari ücret adaletli ve günün koşullarına uygun saptanmazsa, rejim tehlikeye düşer», Türk-İş işçi sınıfını tek başına temsil edemez. Amerikancı sarı sendikacılığın temsilcisi olarak TÜRK-İŞ'in sorunu burjuvazinin çıkarlarıyla işçi sınıfının çıkarlarını bağdaştırmaktır. Bu ikisi bağdaşamayacağına göre komisyondan çıkacak kararın, işçi sınıfına uzun boylu birşey vermeyeceğini şimdiden söyleyebiliriz. Her kesimin 5'er üyeyle temsil edildiği komisyonda, hükümet temsilcilerinin tavır olarak işçi kesimi «temsilcisi» ve işverenler arasında uzlaştırıcı bir rol oynuyor gibi görünmesi de kimseyi kandırmayan bir aldatmacıdır. 2. MC. Hükümeti temsilcilerinin neyi temsil ettikleri, kimin çıkarını savundukları 2. MC işçi sınıfına düşman yüzünü netse-neylese gizleyemez. Bu iktidar emperyalist tekellerin sözcüsü İMF'nin dayatmalarını kabul etmekten başka bir çaresi olmadığını biliyor. Onun için sorun sadece bu uygulamaların zamanlamasıdır. Ve bilindiği gibi İMF işçi ücretlerinin dondurulmasını şart koşmuştur. İşveren temsilcilerinin komisyondaki tavrı da aynı doğrultuda. İşveren temsilcileri merkezi asgari ücret uygulamasının Türkiye gerçeklerine uymadığını ileri sürmekte, eski bölgesel uygulamaya dönülmesini istemekte. Bu temsilciler, toplantı sona ermeden asgari ücret konusunda açıklama yapmanın yönetmeliğe aykırı olduğunu söylemektedirler.

Komisyonun ilk toplantısında karar alınmaması yüzünden, asgari ücret uygulaması en erken Şubat 78'in başında gerçekleşebilecek. Yerel seçimlerden sonra İMF önerilerinin uygulama alanına konulacağı düşünülürse, işveren temsilcilerinin bu planla ve İMF istemleriyle uyumlu hareketi ortaya çıkar.

Bütün bunların yanısıra temsilciler ne öneriyorlar. Basına göre, Çalışma Bakanı günde 100 TL. artı ayda 1000 TL. yakacak masrafı, Türk-İş 150 TL. işveren temsilcileri ise 70-80 TL. Bir renkli burjuva gazetesi DPT araştırmasına göre asgari ücretin net 5500 TL. olması gerektiğini yazdı. Aynı gazete kendi araştırmasında aylık normal beslenme için gereken tutarın 3888 TL. olduğunu belirtti. Belirgin bir şekilde ortaya çıkan, Türk-İş'in önerdiği asgari ücretin bile bir ailenin geçimi için gerekli olanın çok altında olduğudur.

Batı Almanya'da Terör

Fransa Baskılara Karşı Koordinasyon Komitesinin Açıklaması:

Avrupa baskılara karşı koordinasyon komiteleri Stammheim cezaevinde meydana gelen ve Andreas Baader, Gudrun Ensslin ve Jan Carl Raspe'nin ölümü ve Irmgard Möller'in yaralanmasıyla sonuçlanan olayın tüm yönlerini ve ayrıntılarını, olaylar hakkında verilen resmî açıklamalardaki karanlık noktaları ve çelişkileri göz önünde bulundurarak araştırmaya karar verdi. Komisyonun kimlerden oluştuğu ilerde açıklanacaktır. İlişikte sunulan soru listesi şu andan itibaren ilk çalışma materyali olarak saptanmıştır.

Fransa Baskılara Karşı Koodinasyon Komitesi adına: E. Guattari

«Bağımsız Türkiye» bu soru listesinin bir kesimini aşağıda yayınlamaktadır.

D. «Tutukluların ölüm koşulları» üzerine sorular

18. Hücrelere en son girenler kimlerdir? Hücre kapıları saat kaçta kilitlenmiştir?

19. Cezaevi personelinin 17 ekim akşamı cezaevinin yedinci, ya da başka bir katında bir tür eğlence toplantısı düzenledikleri doğru mudur?

20. Andreas Baader'i ziyaret etmiş bütün tanıklar, onun hücresinde hiç bir zaman normal ayakkabı taşımadığını, bazan spor ayakkabısı ya da çoğunlukla sadece çorapla dolaştığını söylüyorlar. Fakat öldüğü zaman ayağında normal ayakkabılar bulunmaktaydı. Baader ölümünden önce herhangi bir yere mi gitmişti? Ayakkabısında ince kum izleri bulunduğu doğru mudur? Bu kum ıslak mıydı? Kum ayakkabılara nereden bulaşmış olabilir?

21. Başbakanlık görevlileri ve cezaevi personeli tutukluları son kez canlı olarak gördüklerinde, tutukluların üzerinde hangi elbiseler bulunmaktaydı?

22. Cesedi bulunduğu zaman Andreas Baader'in sırtında başkasına ait bir kırmızı T-shirt bulunduğu doğru mudur?

23. Cesetlerin üzerinde bulunan elbiseler saklandı mı? Kamuoyuna gösterilebilir mi? Andreas Baader'in elbisesinden de ter lekeleri bulunmakta mıdır?

24. Andreas Baader'in öldüğü sırada güneş gözlüğü taşıdığı doğru mudur?

25. Silahta parmak izi bulunmazken Andreas Baader'in sağ elinde barut izine rastlanmasını, soruşturmayı sürdüren görevliler ne şekilde açıklamaktadırlar?

26. Soruşturmaya katılmamış olan uzmanlar ensesine ateş ederek intihar eden kişilerin tabancayı iki elleriyle tutmak zorunda olduklarını belirtiyorlar. Bu nokta soruşturmayı sürdüren görevliler tarafından araştırıldı mı?

27. Andreas Baader'in had safhada solak olmasıyla açıktan açığa çelişen, sadece sağ elinde barut izine rastlanmasını, soruşturmayı sürdüren görevliler bu koşul altında ne şekilde açıklamaktadırlar?

28. Soruşturmayı sürdüren görevliler, Jan Carl Raspe'nin iki elinde de barut izine rastlanılamaması gerçeğini nasıl açıklamaktadırlar?

29. Eğer ateşli silahlarda ve bıçakta parmak izleri bulunamamışsa, yalnız şu iki hipotezden biri düşünülebilir:

— Andreas Baader, Irmgard Möller ve Jan Carl Raspe ya eldiven giymişlerdi, ya da «intihar» aletlerini bir mendil vb. ile tutmuşlardı.

— Veya kaatiller cinayetten sonra silahların üzerindeki izleri silmişlerdir.

Birinci hipotezi doğru varsayarsak: Cesetlerin çevresinde eldiven veya mendil vb. bulunmuş mudur? Soruşturma görevlileri, akan kanın tüm izleri sildiği yolunda ilk ortaya atılan tezi kabul ediyorlar mı? Pıhtılaşmış kan, izleri silecek yerde, izlerin daha da belirgin olmasını sağlamaz mı?

30. Gudrun Ensslin'in vücudunda

a) bir dizinde deri altında kan toplanması

b) üçüncü ense omuru hizasında kan pıhtılaşması

c) boğazında iki adet yer yapmış iz oldu-

ğu doğru mudur? Soruşturmayı sürdüren görevliler bu bulguları ne şekilde açıklıyorlar?

31. Gudrun Ensslin'in otopsisinde, asılma sonucu ölümlerde yapılan normal analizlerin yapılmadığı doğru mudur?

32. Andreas Baader'in otopsisinin sonunda, Baader'in ölüm anıyla Gudrun Ensslin ve Jan Carl Raspe'nin ölüm anlarının aynı zamanda meydana gelmediğinin ortaya çıkmış olduğu doğru mudur? Soruşturma ölümlerin değişik zamanlarda meydana gelmesiyle ilgilenmiş midir?

33. Yapılan tıbbi analizlerin sonuçlarını açıklamadan bugüne dek niçin kaçınılmıştır?

E. «Irmgard Möller» üzerine sorular

34. Irmgard Möllerin ucu yuvarlak bir bıçakla dört kez arka arkaya kalbinin çevresine saplamaya muaffak olması inandırıcı sayılabilir mi?

35. Eğer gerçekten bu bıçakla yaralanmışsa, yaraların tek tek ve geniş olmaması nasıl açıklanabilir?

36. Soruşturmayı sürdüren görevliler, Möller'in hücresinde sivri uçlu bir makas bulmuşlardır. Möller'in intihara teşebbüs etmesi halinde bu makas yerine yuvarlak uçlu bıçağı seçmesi mantığa aykırı değil midir?

F. «Soruşturmanın sürdürülmesi» üzerine sorular

37. Cezaevi doktorunun cesetlerin bulunduğu günün sabahı cezaevinde bulunmaması nasıl açıklanıyor? Doktor izinli miydi? Yerine bakan birisi bulunmakta mıydı? Saat kaçta cezaevine çağrılmıştır?

38. Andreas Baader'in cesedinin bulunması ile diğer hücrelere bakılması arasında ne kadar zaman geçmiştir?

39. Soruşturma görevlileri gelene dek, 18 ekim gününde hücrelere kimler girip çıkmıştır?

40. Amnesty International (uluslararası af örgütü)'ın temsilcisinin de katılabilmesi için otopsiye iki ya da üç saat ertelemekten resmi makamları hangi nedenler alıkoymuştu?

41. Hangi nedenlerden dolayı, doktorların kesinlikle sakıncalı bulmalarına karşın, Irmgard Möller arzusu hilafına Tübingen üniversite hastahanesinden Ludwigsburg adli hastanesinin psikiyatri kliniğine nakledilmiştir?

G. Ek sorular

42. Tutuklulara ölümlerinden önceki günleri meyve ve benzeri yiyeceklerin verilmediği doğru mudur? Bunun nedenleri nelerdir?

43. Andreas Baader ölümünden önceki günlerde cezaevinin dışında bir klinikte müşahede altında mı tutuluyordu? Bunun nedenleri nelerdir?

«Yürüyüş» e Düşen Görev

Bilindiği gibi TEP ve VP «Türkiye Solunun Durumu ve Cephe» konulu bir forum düzenledi. Bu formu Türkiye solundaki eğilimlerin çoğu çağrıldı. Gazete ilanlarından afişlemelerde ve bildirilerde tüm çağrılı siyasî parti ve dergilerin adı belirtildi. Bu, Kamu oyunun hangi siyasetlerin çağrıldığını bilmesi ve gelmeyenler hakkında hükmünü vermesi içindi. Son sayıda «Bir forum ve Katılanlar» başlıklı bir yazı yayınlandı «Yürüyüş» dergisinde. Yazıda şöyle deniyordu: «İşin ilginç yanı forma katılacak partiler arasında Türkiye İşçi Partisi'nin de sayılması» ve yazının üstünde gazetedeki form ilanının küpürü var. İlanda TİP ve diğer siyasetler «Çağrılılar» olarak belirtiliyor. Ama «Yürüyüş» düzenleyenleri «Saygı ve Dürüstlük kurallarına ters düşmekle» suçlamaktan geri kalmıyor. Formu düzenleyenlerin suçuda katılmayacağını evvelden belirten bir siyasî partinin adını toplantıya katılanlar adına belirtmesi.

«Yürüyüş» okuruna yanlış bilgi veriyor. Kimse «TİP foruma katılacak» demedi. «TİP de çağrılılar arasındadır» denildi. Eğer «Yürüyüş» bu ilan ve afişleri okuyan TİP lilerin foruma gelerek TİP in sağ oportunist çizgisi ile bağdaşmayan sol görüşlerin etkisinde kalacaklarından çekiniyorsa telaşı gereksizdir. Forum günü salonu dolduran binlerce kişi içinde TİP liler yok gibiydi. Esasen forum salonu çevresini kuşatmış olan askeri birlikler tam kadro ile emniyet birinci şubesi ve toplum polisi foruma katılanların üstünü iki üç kez aradıklarından forum salonu çevresi bir çok TİP lilerce tekin sayılmazdı.

Burada «Yürüyüş» için tek dürüst davranış bir düzeltme yayınlayarak yanlış bilgi verdiğinden ötürü okurlarından özür dilemesidir.

Burjuva Parlamentolarına Katılma Gerekliliği ve Tekelci Burjivazi

... Burjuva parlamentosunu ve bütün öteki gerici kurumları dağıtmaya gücümüz yetmediği sürece, bu kurumlarda çalışmak zorundayız. Özellikle hâlâ papaz takımın aldattığı, ve kır koşullarının aptallaştırdığı işçiler mevcut olduğu için, bu kurumlarda çalışmalısınız. Bunu yapmazsanız gevezeden başka birşey değilsiniz. (Sol kominizm s. 59)

— Sovyet Cumhuriyetinin zaferinden bir kaç hafta önce bile, giderek bu zaferden sonra bile burjuva demokratik bir parlamentoya katılmak devrimci proleteryaya zarar getirmek şöyle dursun, ona bu parlamentoların niçin dağıtılmasının gerekli olduğunu, geri kalmış yığınlara daha kolay anlatma olanağını sağlamakta, bu dağıtışın başarısına ve burjuva parlamentarizminin «siyasal olarak» eskimesine yardımcı olmaktadır. a.g.e. s. 60)

Burjuva parlamentolarına katılmanın gerekliliği konusunda büyük usta Lenin'in «Sol Kominizm Çocukluk Hastalığı» adlı yapıtından alıntılar. Devrimci Partinin, burjuva parlamentosuna katılması gerektiği sık sık yinelenmekte fakat ne yazık ki arkadaşlar sekter bir tutumla anlamamazlıktan geliyorlar. Bütün sekter tutumlara karşın yinelemekte yarar görüyoruz.

Sosyalizmin bilgimini kılavuz edinmiş gerçek proleter devrimci, teoride öğrendiklerini pratikte uygulamaya çalışır. Teoride burjuva parlamentolarına girmek zorunluluğunu öğreniyoruz. Fakat önemli olan bunu pratiğe geçirmek. Arkadaşlar Lenin»i karşılarına alarak burjuva parlementolarına yozlaşmadan, törpülenmeden girilemiyeceğini söylüyorlar. Bu sadece onların bilimsel sosyalizmi ne derece kavradıklarını gösteriyor.

Dördüncü Dumanın bütün burjuva ve toprak sahipleri partilerinin. Çarlık Rusya'nın Birinci Dünya Savaşına katılmasını onayladıkları 26 Ağustos 1914 tarihli oturumunda bolşevik grubu, bu durumu şiddetle protesto ettiğini bildirmiş ve savaş kredileri için oy kullanmayı reddederek yığınlar arasında devrimci propogandaya girişmiştir. Daha sonra Bolşevik milletvekilleri tutuklanarak Doğu Sibirya'ya sürülmüşlerdir. Bolşevik Milletvekillerinin mahkemede yaptığı konuşmalar, otokrasinin gerçek yüzünü açığa çıkartmış partinin anti-militarist propagandasında önemli bir rol oynamış yığınları devrimcileştirmede etkin olmuştur. Proleter devrimci, yaşamın bütün kesimlerinde savaşım sürdürür. Bu savaşımlardan birine tapınıp diğerini reddetmek metafiziğe saplanmaktır. Önemli olan zorlu olanı, çaba gerektireni gerçekleştirmeye çalışmaktır.

Parti anlayışından yoksun, kitlelerden soyutlanmış, militan gruplar tarafından yapılan eylemlerin bütün dünyadaki başarılarını, halk içindeki etkilerini rahatlıkla izleyebiliyoruz.

Bugün legal savaşımda yozlaşacağız diyen, yarın da illegal savaşımda yakalanacağız der, geriye bir tek elini kolunu bağlayıp oturmak kalır.

Sırası gelmişken Tekelci burjuvazi ve bu deyimin ülkemizdeki bazı sol çevreler tarafından kullanılmasının ne kadar yerinde olduğunu kaba hatlarıyla araştıralım.

Emperyalizmin Lenin tarafından tahlili kapitalizmin tekelci aşamada sahipo lduğu başlıca ekonomik belirtileri şöyle ortaya koyar.

1) Üretimde ve sermayede görülen yoğunlaşma öyle yüksek bir gelişme derecesine ulaşmıştır ki,

2) Banka sermayesi, sanayi sermayesi ile kaynaşmış ve bu Mali sermaye temeli üzerinde bir mali oligarşi kurulmuştur;

3) Sermaye ihracı, meta ihracından ayrı olarak, özel bir önem kazanmıştır;

4) Dünyayı aralarında bölüşen uluslararası tekelci kapitalist gruplar kurulmuştur;

5) En büyük kapitalist güçlere dünyanın toprak bakımından bölüşülmesi tamamlanmıştır.

İşte bir ülkenin somut şartlarına göre tekelci aşamada sahip olması gereken özellikler.

Ekonomik ve siyasal yaşamı emperyalizm tarafından yönlendirilen, henüz feodal ilişkilerin bile yok edilemediği bir toplumda, tekelci burjuvaziden bahsetmek gülünç oluyor. Asıl niteliği olan işbirlikçilik, güme gittiği için, bu terimi kullanmak gülünç olmaktan da öte zararlı oluyor.

Faşizmin saldırılarını her an yoğunlaştırdığı günümüzde görevimiz, doğmatizme saplanmadan, bilimsel sosyalizmin verilerini, ülkemizin gerçeklerini göz önünde bulundurarak pratiğe geçirmektir.

Tarsus'tan Devrimci bir kız öğrenci.

«ÜÇ DÜNYACI»LAR NE DİYOR?

«Devletler Bağımsızlık istiyor» muş! «Üç Dünyacı» Pekinciler böyle söylüyor. Hangi devletler? Sömürülen ülkelerin burjuva devletleri... Ötekiler bir yana, hiç değilse bizim işbirlikçi burjuvazinin bağımsızlık değil, kredi istediğini hep biliyoruz. Bunun için yapamıyacakları şey yok. Bize döviz gerek, bağımsızlık değil! Baksana, adamların en büyük emperyalistlerin temsilcisi İMF'nin önünde bir takla atmadıkları kalıyor. Ambargoyu sırtlarında bir kambur gibi taşıyarlar da yine de A. B. D. emperyalistlerinin bir dediğini iki etmiyorlar. Zamsa, zam! Develüasyonsa develüasyon!

Kredi alacağız; sonra aynı krediyle, o'nu bize verenlerden fabrikalarımızda ambalajlayıp paketlemek için ilaçlar alacağız, monte etmek için parçalar alacağız, yeni montaj fabrikaları açmak için makinalar alacağız; uçak sanayi kuracağız!.. Hatta eğer alabilirsek, bu kredinin bir kısmıyla onlara olan birikmiş eski borçlarımızdan küçük bir kısmının faizini bile ödeyebiliriz.

İhracattan elde ettiğimiz döviz, 1976 rakamlarına göre, İthalat için harcamak zorunda olduğumuz dövizin ancak % 38,2 sini karşılıyor; 1977'nin ilk 9 ayında ise bu oran % 26,8'e düşmüş. Emperyalistlerden aldığımız borçlara emekçi halkımızın sırtından sağlanan değerler eklenmiş; yine emperyalistlerden, makinalar satın alıp fabrikalar açmışız. Ama fabrikalar: Tüketim malları sanayii, ithalata dayalı montaj ve ambalaj sanayii v.s.

Bu bir rastlantı mıdır? Yada, bizim burjuvazinin cahilliğinden doğmuş bir şey mi? Elbette değil. Emperyalizm aşamasına varmış kapitalizmin yasası bu. Adı üzerinde, yeni sömürgecilik! Usta bizim gibi ülkeler için «görünüşte politik bağımsızlıklarına sahipmiş gibi olan, ama, gerçekte, mali ve diplomatik bir bağımlılığın ağı içine düşmüş ülkeler...» diyor. Güzel demiş ama gel gör ki, Pekinciler, hiç bir bilimsel temele dayanmayan, ve bu yüzden de kısa sürede maskesi düşürülmüş «Üç Dünya» teorilerini yaşatmak için, Lenin'in «görünüşte bağımsızlık» dediği şeyi gerçek bağımsızlık diye önümüze sürüyor. Hatta o kadar ileri gidiyorlar ki, bu bağımsızlık dedikleri şeyi «koruma ve pekiştirme» işini proleteryaya görev olarak veriyorlar.

Öyle bir ülke ki, gizli istihbarat servisinin (MİT) A. B. D.'nin gizli istihbarat servisi ile (CİA) içiçe çalıştığını yani onun tarafından yönetildiğini Dışişleri Bakanı Çağlayangil söylüyor. Aynı Bakan «böyle böyle yaparsam Amerika benim altımı oyar» diyor.

İşte bu ekonomik bağımlılığın yanı sıra, diplomatik bağımlılığın ta kendisidir. Ustanın görünüşte bağımsızlık dediği şeydir, bu. Pekincilerin bağımsızlık diye gösterdikleri aslında bu bağımlılık ilişkisidir. Proletaryaya verdikleri görev de bu bağımlılık ya da görünüşte bağımlılık ilişkisini korumak ve pekiştirmek. Gerçekten bu kadarı fazla. «Devletler Bağımsıklık istiyor» muş! Dikkat edin halklar değil devletler! Şu Mabutular'ın, Pinoşe'lerin, Demirel'lerin, Sedat'ların hükmettikleri devletler. Ve devrimin temel gücü denilen üçüncü dünya ülkelerinin safları genişliyormuş! Eh, ortada bağımlı ülke kalmayınca, emperyalizm de yok olur gider.

Doğaldır ki, Pinoşe'ler devrim istemiyor. Ama halklar istiyor. Fakat şimdilik sabretsinler Matutuların bağımsızlığını koruyup geliştirsinler ve Mabutu'lar çoğalsın; emperyalizm yok olsun! Evet Mabutu'lar, Pinoşe'ler, Pehlevi'ler çoğalsın! «Üç Dünya» tezini savunanlar aslında bunu haykırıyorlar. Bu ezilen ve sömürülen halkların sloganı olamaz. Halklar «Van Tiyo'lere ölüm» Vietnamlar'a kurtuluş, diye haykırıyorlar.